ஸ்ரீ:

Regd. No. M. 4456.

ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி

ஸம்ரக்ஷிணீ

ஸம்புடம் 6] [ஸஞ் 4

ஸ்வபானு சித்திரை

1943

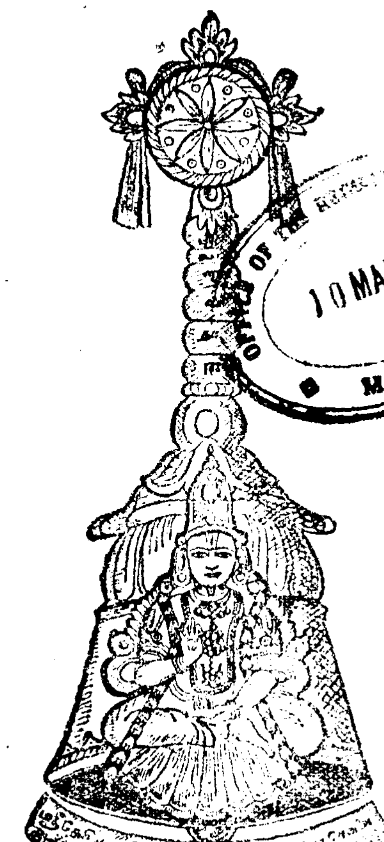

OFFICE OF THE REGISTRAR OF ...
10 MAY 1943
MADRAS

வருஷச் [மாதப் பத்திரிகை.] சந்தா 2-0-0

ஸம்பாதகர் பாவஸ்து ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்

S. No. சந்தா நெ.

ஜீவ்ய சந்தாகாரர் ரூ.50—0—0

SRI SAMRAKSHINI OFFICE, THILLAISTANAM. B.O.

விஷய அட்டவணை.

1	வைதிகமும் லௌகிகமும்	255-258
2	புயலும் புலவியும்	259-263
3	ஸ்த்ரீகள் பகுதி, மாலைக்கழகம்	264-267
4	சரணாகதஸம்ரக்ஷணம்	268-274
	(இதன் தொடர்ச்சி ராப்பர் 3-ம் பக்கம் பார்க்க.)	
5	யாதவாப்யுதயம்	247-250
6	அநுபந்தம் திருப்பாவை	11-12
7	ஸ்ரீ ஸங்கல்பஸூர்யோதயம் நடிகர்களின் விபரம் (ராப்பர்)	4
8	ஓர் ஆச்சரியம் ,,	2

ஓர் ஆச்சரியம்.

இக்கடிதம் விலை கடுமையில் முன்னறிவிப்புடன் சென்ற ஸூ பாக்கிகளுக்கு வி. பி. அனுப்பியதை நம் ஸஹ்ருத்துக்கள் பலர் திருப்பி அனுப்பும் பாவம் மலிந்த இச்சமயத்தில் சென்னை ஸமீபத்தில் தின்னனூர் என்ற திவ்ய தேசத்திலிருக்கும் நம் நண்பர் ஒருவர் கீழ்க்கண்ட கடிதமும் ரூ. **50**-ம் அனுப்பினார்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ உ. வே...

..ஸ்வாமி ஸன்னிதியில்

அடியேன் ப. நரசிம்மன் தெண்டம் சமர்ப்பித்த விக்ஞாபனம்.

ஸ்ரீ ஸம்ரக்ஷிணியின் ஸம்புடம் 6 ஸஞ். 2 & 3 கிடைத்தது.

..

..அடியேன்

ஸ்ரீஸம்ரக்ஷிணியின் ஜீவித சந்தாதாரராக சேரும்படி அனுமதிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன். ஷை சந்தாவுக்குண்டான ரூ. 50 இன்று தேவரீர்பேருக்கு மணியார்டர் அனுப்பியிருக்கிறேன். அடியேனை ஷை ஸம்ரக்ஷிணியின் ஜீவித சந்தாதாரராகச் சேர்த்துக்கொண்டு தேவர் ஸ்ரீமுகம் கிடைத்தருள பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீ:

"ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ"

(ஓர் மாதப் பத்திரிகை.)

ஜீவநம் ஜநதாம் ஜீயாஸு: கிசேவ்யவஸ்தயா ஸஹ ।
ஸத்தத்த்வம் ஸம்ப்ரதர்ஶயந் வேதாந்தாசார்யஸம்பத: ॥

ஸம்புடம்	ஸௌம்ய ௵ சித்திரை மீ	ஸஞ்சிகை
6		4

வைதிகரும் லௌகிகரும்

நம் தேசத்தில் தற்போதிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நிலைமை வருந்தவேண்டியிருக்கிறது. பரமைகாந்திகளும் பரம பாமரர்களும் நீங்க ஸாதாரணமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவருள் வைதிகர், லௌகிகர் என்றிரண்டு பிரிவுகளிருக்கின்றன, இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் வைதிகலௌகிக காரியங்களில் உதவி செய்யவேண்டியிருப்பினும் தனி வகுப்பாகவே தங்களை பாவித்துக் கொள்கிறார்கள். இவர்களின் ஜீவனம் வைதிகத்திலும் லௌகிகத்திலுமிருப்பதாலேயே இப்பிரிவு ஏற்பட்டதென்று தோன்றுகிறது. வைதிகர்களுக்கும் பொருள் ஸம்பாதிப்பது முதலிய லௌகிகங்களுண்டு. லௌகிகர்களுக்கும் வைதிகங்களாகிய ஸந்த்யாவந்தனம், ச்ராத்தம் முதலிய கர்மங்களுண்டு. இப்படியிருக்க வைதிகரென்பவர் லௌகிகரென்பவருடைய வைதிககார்யங்களை அவர்கள் அறியாததினாலோ அச்ரத்தையினாலோ தாழ்ந்த ரீதியில் நடத்திவைப்பதும் லௌகிகர்கள் வைதிகருடைய லௌகிக கார்யங்களைச் சிறிதும் கவனியாது அவர்களுக்குப்பொருள் அளிக்கவேண்டிய தங்கள் வைதிக கார்யங்களிலும் ஆதரவின்றியிருப்பதும் உசிதமாகாது! ஒருவர்க்கொருவர் ஆதாரமாகவன்றோ பகவானுலகியற்கையை அமைத்திருப்பது. லௌகிகர்கள் வைதிக கார்யங்களை அகாலத்திலோ, அல்பகாலத்திலோ விதி விலக்குகளின்றி வேறான வழியிலோ நடத்தவேணுமென்றால் அதற்கு எப்படி இணங்குவது ? அவர்கள் இவர்களுடையவும் தங்களுடையவும் யோகக்ஷேமத்திற்காகவன்றோ பிறரிடமுழைத்துப் பொருள் ஈட்டுகிறார்கள். அவர்களுடைய க்ஷேமங்களைத் தங்களுடையதாக பாவித்து இங்குமங்குமெங்கும் நன்மையைப் பயக்கும் நற்கர்

மங்களை நடத்தி வைப்பது வைதிகர்களின் கடமையல்லவா? ஸமயமறிந்து வைதிக காரியங்களின் ஆவச்யகதையை அறிவித்து அவர்களை அழகாக அநுஷ்டிக்கும்படி செய்வது அவச்யமாகும். மேலும் அவர்களின் பழக்கத்தினால் தாங்களும் மற்றவர்கள் போலவே கௌணமான ஆசாரங்களையும் ஆஹாரங்களையும் கொள்வது இவர்களுக்கு உசிதமாகாது. உதாஹரணமாக இப்போது மேனாட்டு யுத்தம் காரணமாக ஸாமான்களெல்லாம் விலையேறியிருப்பதால் 'காபி' என்னும் பானத்தை உபயோகிப்பவர் படும் கஷ்டத்தைச் சொல்ல முடியாது. இப்பழக்கம் வைதிகர்களுக்கு இருக்குமானால் அது பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இவர்கள் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் வருமானத்தில் மிக்க விலையுள்ள அரிசி முதலான அவச்யமான பொருள்களை வாங்கி அகத்திலிருப்பவரை ஆதரிப்பதே அரை குறையாகவிருக்கும்போது அநாவச்யங்களான ஆஹாரங்களை அப்யாஸம் செய்து ஸமயங்களில் அது கிடைக்காமல் அவதிப்படுவது அநாவச்யம் தானே. சிலர் தங்களுக்கு அவ்வப்யாஸமில்லாவிடினும் பெண்டுகளுக்கப் பழக்கம் மாற்றமுடியாமல் அதை நிறைவேற்ற ஏமாற்றமடைகிறார்கள். இது எவ்வளவு பொருத்தமற்ற விருத்தமான காரியம். அநாதியான ஸம்ஸாரத்தின் பழக்கமே ஆசார்யாநுக்ரஹத்தால் மாறிவிடுவதானால் நேற்று வந்த இவ்வல்பங்களான அப்யாஸங்களை அதிக ச்ரமமின்றி மாற்றிவிட முடியாதா? யௌவநே விஷயைஷிணாம்' 'வார்த்தகே முனிவ்ருத்தீநாம்' என்று மஹாகவி சொல்லியபடி விஷயத்தை விரும்பும் யுவபுருஷர்கள் விஹாரத்திற்குரிய ஆஹாரத்தைத் தானே கொண்டிருக்கவேண்டும். அவர்களே மூப்பில் முனிவர்கள் போல் வ்ரதோபவாஸங்களை அநுஷ்டிக்கிறார்கள் என்றால் முன் பழக்கங்களை மாற்றும்போது இவர்கள் சிறிது ச்ரமப்பட்டுத்தானிருக்கவேண்டும். 'பவநேஷு ஸுதாஸிதேஷு பூர்வம் க்ஷிதிரக்ஷார்த்தமுசந்தி யே நிவாஸம். நியதைகபதிவ்ரதானி பச்சாத் தருமூலானி க்ருஹீபவந்தி தேஷாம்,' (சுண்ணாம்பு வெள்ளை வைத்த பங்களாக்களில் பலவாண்டுகள் உலகை ஆண்டவர்கள் கடைசியில் கானகத்தில் காலம் கழிக்கிறார்களென்றும் அரசர்களைப்பற்றி அக்கவியே எழுதியிருக்கிறார். ஆதலின் 'அநேகதோஷதுஷ்டஸ்ய காயஸ்யைகோ மஹான் குண:, யோ யதாவர்த்தயத்யேனம் தம் ததைவாநுவர்த்ததே. (பல குற்றங்க

ளுள்ள இக்காயத்தில் காயமாந (நிலையா)ன ஓர் பெருங்குணமுண்டு. எவன் எப்படி இதை நடத்துகிறானோ அவனையப்படியே அநுஸரிக்கின்றது' என்றபடி எந்த ஸமயங்களிலும் எப்பழக்கங்களையும் மாற்றிவிடலாமென்றேற்படுகிறது. ஆகவே வைதிகர்கள் 'வயஸ: கர்மணோர்த்தஸ்ய ச்ருதஸ்யாபிஜநஸ்யச வேஷ வாக் வ்ருத்திஸாரூப்யமாசரன் விசரேதிஹ' (வயது, தொழில், பொருள், படிப்பு, குலம் இவைகளுக்குரிய வேஷம், வார்த்தை, வியாபாரங்களைச் செய்யவேண்டுமென்றபடி) தங்கள் நிலைக்குத் தகும்படியன்றோ இருக்கவேண்டும். நாடகங்களில் கொண்ட வேஷத்திற்குரிய பாவங்களைக் கூடியமட்டிலும் அபிநயிப்பவரே முன்னேற்றம் பெறுகிறார்கள். அது போலிவர்களும் ப்ராதஸ்நானம் முதலிய வைதிககார்யங்களை தாங்களுமநுஷ்டித்து பிறரையும் அநுஷ்டிக்கும்படி செய்வது கடமையாகின்றது. முன்காலத்தில் 10 மைலுக்கு மேலுள்ள விடங்களில் அதிதிகளாய் (அழைக்கப்பட்டு)ச் செல்லும் வைதிகர்கள் தோளில் திருப்புல்குடலையும் கையில் சிறிய, பெரிய சொம்புகள் இரண்டுடன் புறப்படுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். இப்போது வெறுங்கையுடன் வேகமாகச் சென்று க்ருஹஸ்தர்களின் க்ருஹங்களில் பாத்திரங்களை வாங்கிக் கொள்வது வழக்கமாயிற்று. வரும் வைதிகரனைவர்க்கும் எப்படி கொடுப்பது ஸாத்யமாகும். ஆகையால் பலர் ஓரே பாத்ரத்தில் எல்லாக் கார்யங்களையும் செய்யும்படியாகின்றது. ச்ராத்தத்திற்கு நிமந்த்ரணத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர் கூட பாத்ரம் கொண்டுபோகப் பின் வாங்குகிறார்களென்றால் இக்காலத்தின் போக்கை என்னென்று சொல்வது? நிற்க வைதிகர்கள் தங்கள் குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கூடம் நிறைந்த பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பி எச்சில் இட்டு என்ற பிறிவின்றி முன் பழக்கங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால் பின்பு அப்பிள்ளைகள் பெரியோர்களின் அசக்தியில் பணிசெய்வதற்கும், அவர்களின் உத்தரகைங்கர்யங்களை உள்ளபடி நடத்துவதற்கும் உணர்ச்சியற்றவர்களாகிறார்கள். பெரும்பாலும் தூரதேசத்தில் உத்யோகம் பெற்று தாய் தந்தைகளின் கடைசி காலத்தில் கூட கூடவிருக்கப்பெறுவதில்லை. இவர்கள் திறத்தில் கர்பதாரணம் முதல் அவர்கள் பட்ட பாடுகள் பலகோடி. இவையனைத்தும் மறந்து நவநாகரிகத்தில் ஆழ்ந்து கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கொண்டு பெண்டுகள் பிள்ளைகளைப் பேணுதற்கே வருந்திப் பேதைகளாய் பரிதவிப்பதைப் பார்க்கிறோம். பெரிதும்

இதற்கெல்லாம் காரணம் பெரியோர்களேயன்றோ? இப்பெரியோர்கள் இதுவரை முன்னோர் காலம் முதலாகவைதிகத்திலே கிடைத்த ஸொத்துக்களை யெல்லாம் குலோத்தாரணம் செய்யப் பிறந்த குழந்தைகள் வேறுவழியில் செல்ல விநியோகிப்பது தர்மமா? லௌகிகர்களிலும் சிலர் முன்னோர்கள் பண்டைக்கல்விகளைப்பயின்றும் பல தார்மிகரிடம் பரிசாகப் பெற்ற ஸொத்துக்களை பழைய வழியை விட்டிருக்கும் தாங்கள் அநுபவிப்பதுமின்றித் தங்கள் ஸந்ததிகளையும் முன் வழியின்றி மாற்ற முற்றிலும் உபயோகிப்பது முழுத்தவறன்றோ? சிலர் இவ்வழிகளில் செட்டின்றிச் செலவு செய்து அதன் பயனை உத்யோகமும் கிடைக்காது வேறு துறைகளில் உழைப்பதற்கும் உணர்ச்சியின்றிப் பிழைப்பதற்கும் பின்வாங்குகிறார்கள். உத்யோகம் கிடைக்காத காரணத்தினால் உயிரையும் உபேக்ஷிக்கும் உதாரரையும் கேள்விப்படுகிறோம். தனிகரான லௌகிகரும் தங்கள் ஸந்ததிகளை மேனாட்டு நாகரிகத்திற்கு அடிமையாக்கி விடுகிறார்களே. இவர்களாவது முன்காலத்து வழியைப் பின்பற்றலாகாதா? பகவான் கொடுத்திருக்கும் ஸொத்துக்களை ஆடம்பரமின்றி யோகக்ஷேமத்தை நடத்தி ஆத்மார்த்தத்திற்கு அநுகூலங்களை ஆதரிக்கலாகாதா? இவர்கள் தாங்கள் இஷ்டப்படியிருக்க உரிமையுண்டென்றிருப்பதுமின்றி வைதிகர்கள் வகையின்றி வழியில் சிறிது தவறியதற்கும் வாயில் வந்தபடி வைய்தும் பல ஸமயங்களில் பரிபவங்களைச் செய்தும் வருவது வருந்தத்தக்கதே. கலிகோலாஹலத்தில் நடைபெறுமிக்காரியங்களினிடையில் செய்யவேண்டுவது ஒன்றுண்டென்று முன்ஸம்ரக்ஷிணியில் எழுதியதையே ஞாபகப்படுத்துகிறோம். அதாவது மூத்த பிள்ளைகளைமட்டிலுமாவது முன்னோர் வழிக்கு வர முயன்று தாய் தந்தைகள் தங்களுக்குள்ள ஸொத்தின் பாகத்தை அவர்களுக்களித்து அவர்கள் நிலையைக் கண்ணால் கண்டு களித்து ஸம்ப்ரதாயமென்றும் தாயதனத்தை தயாதனர்களான ஆசார்யர்கள் ஸ்வீக்ருத ஞானபுத்ரரான நமக்குத் தந்த குலதனத்தை இங்குமங்கும் வாழ்வதற்கு ஸாதனத்தை ஆத்மயோகக்ஷேமத்திற்குரிய மூலதனத்தை ஆதரித்து அவ்வானந்தத்தினால் தரித்துஸநாதனதர்மத்தைப்பரித்துவரவேண்டுமென வேண்டுகிறோம். (ஸம்பாதகர்)

இதன் விவரம் ஸம்ரக்ஷிணீ 5ம் வம்புடம் 10ஸஞ்சிகையில்ஸம்ப்ரதாய ஸாம்ராஜ்யமென்னும் வியாஸத்தில் காண்க.

புயலும் புலியும்.

(S. T. ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியர், M. A. வித்வான் L. T.)

———:O:———

வகுளாவலீ! இவனுடைய வஞ்சனை காரணமாக நீ இப்படிக்கரைவானேன். நாங்கள் பண்டே அறிந்ததனைம் அது கிடக்கட்டும். நல்ல ஆகாரமும் நித்திரையும்போய் எத்தனை நாட்களாயிற்று. பன்னிப்பன்னித் தேனொழுகப்பேசி நாணினாளில்லை!! சிரிப்பென்ன நடையென்ன சிங்கார நடனமென்ன!! பூப்போல் வளர்த்த உன்னையிக்கோலங்கண்டனனே! அவனை மற!! அவனை மற!!' ஓர் பூஞ்சோலையில் ஸ்படிக மண்டபத்தில் வாடித் துவண்டு தரையில் கொடிபோல்கிடந்த ஓர் பெண்மணியை மற்றொருத்தி நின்றவண்ணம் விளித்து எழுப்பிக்கொண்டிருந்தாள். இவள் பின்புறம் தலையைத் தொங்கவிட்டவண்ணம் பெருமூச்செறிந்து நின்றமாதர் ஓர் பதினைவர் நின்றனர்.

'என்ன ஸாஹஸமடி ஏணாக்ஷி! எனக்கு வகுளாவலியின் ஞாபகத்தால் எதிலும் புத்தி ஓடுகிறதில்லை' என்றனை என்றாள் இபகாமினி. 'நான் அப்பொழுதே சொன்னேன். இந்த நாகரிகமும் அழகும் வாய்ந்தவன் நம்மிடம் தங்குவனோ. இன்னம் எந்தப்பெண்மணிகளை வாட்டுகிறானோ. இவன் பெரிய பெண்கேட்டன்' என்றாள் குமுதவதி. 'அவன் பேரில் வரட்டும். வாயாரவைது விரட்டியடிக்கிறேன்' என்றாள் ஸுவர்ண லேகை.

'இன்னமொருக்கால் இப்படித்தான் வையக்கிளம்பி அந்த நயவஞ்சகனது சிரித்த முகத்தில் மயங்கிவிட்டோமே' என்றாள் ப்ரமீளா. இதற்குள் வகுளாவலி எழுந்தாள். 'ஹாம்' என்று பெருமூச்செறிந்தாள். என்ன முகஅழகு!! நீலக்கடல்போல் அகன்ற கண்கள் இடையறாது சலித்துக் குறுகுறுத்த கறுத்த விழிகள்! விசாலமான நெற்றியில் இருண்டு சுருண்டு ஊசலாடும் குழற்கற்றைகள். வாடிக்கொடி போன்ற உடலில் உடுத்த பீதகப் பட்டாடை. கண்களிலிருந்து

[illegible]

என்று கண்டாரிரங்கும் வண்ணம் கண்ணீர்ப் பெருக்கு. முதுகில் நாலும் இனிய ஒற்றைப் பின்னல்.

நீஜநாமாஷயா வெண்யா ஜவநம் மதயெயகயா !
நீஜயா நீரஜாவாயெ வநராஜ்யா ஜஹீதிவ ॥

என்று அவள் பின்னலது எழில்! திடீரென்று குலுங்கக்குலுங்க அழுதாள். பிறகு தன் கன்னத்திற் கைவைத்த வண்ணம் சுவற்றில் சாய்ந்தாள். தோழிகள் சித்திரப் பாவைபோல் மயங்கி உட்கார்ந்து விட்டனர்.

தோட்டமெங்கும் ஓர் நீலச்சுடர் வெள்ளம் பரவிற்று. சலசலவென்ற பீதாம்பரப்பட்டு அலைக்கப்பெறும் சப்தம் கேட்டது. ஓர் திவ்ய புருஷன் ஸ்படிக மண்டபத்தின் வெளிப் படிக்கட்டை நெருங்கினான். திடீரென்று மின்னல் பாய்வது போல் வகுளாவலி எழுந்து அப் படிமேல் நின்றாள். தனது சிற்றிடையைச்சுற்றிச் சிற்றுடைத் தலைப்பைக் கட்டிக்கொண்டாள். யுத்த ஸன்னாஹத்துடன் நெருங்கினதல்லாமல் தன் தளிர்க்கரத்தால் அவனைத்தள்ளி விடுவாள்போல் முன் கையை நிமிர்த்தி நீட்டினாள். ஓர் பெண்புலிபோல் 'ஹூம்' என்றாள். வந்த நாகரிகன் கலங்காது கீழே நோக்கினான். ஓர் அழகிய பந்தையுங்குழலையும் எடுத்தான். மார்போடு அணைத்தான். உடம்பு சிலிர்த்தான்.

யஜெய்வ யெ நா: ஸ்வதி வெஸ்ஹா அ சுஸ்ய வதூநா !

என்றவாறு கலங்கி கண்ணீர் மல்கினான். 'கார்யவசமாய் உன்னைப் பிரிய நேர்ந்ததே' என்று வாய்குழறிப் புலம்பினான். வகுளாவலி தன் கண்களில் கோபாக்னி தழைத்தெழ 'ப்ராண..........' என்று ஏதோ ஆரம்பித்து வெட்கமும் கோபமும் மேலிட்டுப் பெருமூச்சு விட்டாள். மறுபடியும் ஆரம்பித்தாள். 'நீர் செய்யுங்காரியம் எதென்று அறியாது செய்தீர். உம்முடைய ப்ரேமபாத்ரமான மின்னிடை மடவார்கள் கண்டால்! ஐயோ பாபம் உம்மை அலைத்து ஆட்டி வைப்பர். அவர்கள் கையில் நீர் படும்பாட்டைக்காண உம்முடைய சிரதாஸியான அடியேன் ஸஹியேன். உமக்கு நான் எக்கதியாயினும் ஸம்மதியே. உமது பேரில் காற்றடிக்கவும் பொறுத என் முன் இந்த ஸாஹஸ க்ருத்யங்களைச்செய்து உம்முடைய லீலாவிலாஸங்களை விரும்பும் அந்த கஜகாமினிகளுடைய விரோதத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டாம். எங்கே இப்படிக்கொடும் என் பந்தையுங்குழலையும்' என்றாள். அவள் உதடு துடித்தது. அழகிய கண்கள் கோபத்தால் அதிகம் விரிந்தன. நாகரிகன் சிரித்த வண்ணம் 'வகுளா! நான் பெண்களைப் பாடுபடுத்துபவனாக வைத்து விட்டாய். பண்டு ஸ்ரீஜனகராஜன் பெற்ற ஜானகிக்காகப் பட்டேனொருகோடி' எனப் பெண்மணி குறுக்கிட்டாள். வேனிற் குயில்போல இனிய குரலில் 'அறிதும்! அறிதும்! அது என்னனைய அபலையுரை மடுக்கச்செய்த (சுண்டாய)தம்நலங்கருதுதலல்லவே! இந்தக்கதை யெல்லாம் இங்கே வேண்டாம்' என்றாள். திவ்ய புருஷனது முகமெல்லாம் முத்து முத்தாய் வியர்த்தது. பக்கத்துச்சிறு மேடையில் ஒரு காலைத்தூக்கிவைத்து ஒரு காலால் நிலத்தில் நின்று வகுளாவலியை நோக்கியவண்ணம் புன்முறுவல் பூத்துத் தன் குழலைச்சிறிது வாசித்தான். தென்றல் கிளர்ந்தது. மரங்கள் அசையாது நின்றன. மண்ணும் விண்ணுங்குளிர்ந்தது. வகுளாவலியின் உடல் பேரின்ப அலைகளால் அலைக்கப்பெற்றது. முகத்தைச் சாய்த்து தன் மருண்ட கண்ணை அகற்றி நம்பி! நீ போ! என்முன் எதற்காக இம் மணக்கோலமும் பாட்டும். உன் மாயமயக்கில்பட்டு மதி மோசமாய், முடியத் துணிந்த என்னிடம் மானை வதைத்த வேடன் பக்கலில் நின்று அதன் உடலைப்பார்ப்பதுபோல் இங்கு எதற்கு நிற்கிறாய்? உன் அருளுக்கென்றே இட்டுப் பிறந்த தோகைமயில்போன்ற ஸுந்தராங்கிகள் முன்னால் போய்........உன் குழலை ஊதிக்காண். உன் குழலை ஊத உனக்கு இடமும் அகப்படுமே 'தாழ்குழலார் சூழ்ந்த தடந்தோறும் நீநின்று எழூலகும்ஏயே யென்றின்புறவே ஊதாது.'

இதைக்கேட்ட நாகரிகன் அவளது வார்த்தைகளை மதியாது, படியேறி, அவளிடம் நெருங்க யத்தனிக்க வகுளாவலி பெண்ஸிம்ஹம்போல் சீறி 'நன்றுகாணும் நாகரிகீர்! உம் அன்பு பெற்று வாழ்வார், திருவனைய அபலாமணிகள் பலருண்டே! அவரது திருவாயில் என்று நினைத்தீரோ இதை! கலங்கவேண்டா நம்பி! எங்கள் கழகமேறேல்!!' என்று தகர்த்தாள்.

இப்படிச் சொல்லித்தானும் தோழியருமாய் அப்பெண் தோட்டம் புக்கனள். திவ்ய புருஷனும் எதிர் சூழ்ந்தான். இவள் தன்மேல் உராய்ந்து செல்லட்டும் அல்லது நின்று

உசாவட்டும்' என்று தோட்டத்து ஒற்றையடிப் பாதையில் நின்றுவிட்டான். இவனால் தகைப்பட்டவளாகத் தன்னை காட்டிக்கொள்ள இஷ்டமில்லை அத்தருணீமணிக்கு. அதனால் தோழியருடன்கூடி அவனை மதியாது வேறு வேலைசெய்பவர்போல் சிறு வீடுகட்டி விளையாடப் புக்கனர். ஒருத்தி சோறு ஆக்கிவைத்தாள். மற்றொருத்தி மரப் பாவைக்கு நீராட்டினாள். மற்றொருத்தி மணியாரங்கொண்டு அலங்கரித்தாள். வேறொருத்தி மலர் சூட்டினாள். திவ்ய புருஷன் அவர்களது சிற்றிலைத் திருவடியால் அழித்தான். சிறு சோற்றைக் கவிழ்த்தான். மலர்களை அலைத்துத் தான் சூடிக்கொண்டான். வகுளாவலி கோபத்துடன் அவன் முகத்தை நோக்கினாள். இவனும் அவள் முகத்தில் எல்லையற்ற காதலுடன் நோக்கினான். 'கண்ணொடு கண்ணிணைக்க நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனுமில' தன் எல்லையற்ற குளிர்ந்த நீலமாணிக்க வடிவை இப்புருஷன் காட்டினான், சங்கு காட்டித் திருவாழிதான் காட்டினான். கற்பகக்கிளைபோன்ற தன் திருக்கரங்களால் அவளை வாரிஎடுத்து பலாத்காரமாய் அணைத்தான். விம்மி விம்மி அழும் அவளுக்கு 'கண்ணே! ஊடலில் விருத்தஸ்வபாவனான நான் விபூதியாலும் அப்படியே காண்! நரகமும் நானே! சுவர்க்கமும் நானே! வெம்மையும் நானே! தண்மையும் நானே!!' என்று தன்னுடைய பரஸ்பர மாறுபாடுகொண்ட தன்மைகள் ஒன்றுசேரும் விபூதியைக் காட்டியருள வகுளாவலி ஆனந்தக் கூச்சலுடன் 'எம்பெருமானே! என்னையாள்வானே! என்னையாள்வான் எண்ணிறந்த திவ்யாவதாரம் ஏற்றவனே! தேவர் தொழும் சீலனே' என்று புலம்பினாள். பெரும்புயல் அடித்த பிறகு ஏற்படும் தெளிவும் தண்மையும் அமைதியையும் அனுபவித்தாள். தான் நிற்பது செல்வம் மல்குகுடித் திருவிண்ணகர் என்று கண்டுகொண்டாள். தன்னை வருத்தி வலியக்கூடியது உபய விபூதி நாதனை அந்த ஒப்பிலியப்பன் என்று கண்டுகொண்டாள். இந்த ஸர்வாதிகனைத்தான் கழகமேறேல் என்றதை உன்னி மூர்ச்சிப்பாள். 'நீயே சரண்' என்றழுவாள். ப்ரேமகோலாஹலத்தில் அவன் திருமேனியெல்லாம் அணைத்து முத்தமிட்டு 'என்னப்பன், என் அம்மை! என் தோழி! என் பொன்னப்பன்! மணியப்பன்! முத்தப்பன்!' என்று ஆனந்தக் கூச்சவிடுவாள்.

வாசகர்களே! இந்த ஸுந்தரி யார்? நம்மாழ்வார் இந்த திவ்யபுருஷன் யார்? திருவிண்ணகர் வாழுந்தேவாதிதேவன். 'உன்னைச் சேரும் வகையே சூழ்கண்டாய்' 'எத்தனை நாளகன்றிருப்பன்' 'இன்றுமுழல்வனோ' என்று கதறிப்பின் அவன் வாழும் திருவல்லவாழ் நகரைக்கார்முற்று அடி கூடுவதென்றுகொலோ' என்று படாதன பட்டும் பின் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பல இனிய சேஷ்டிதங்களைப் பாடியாடியும், அவன் வராது தாழ்க்க அவன் பாலாதரம் பெருகிப் பெண்தன்மையடைந்து அவன் வாழுந்திருவண்வண்டூர்க்குச் சில பக்ஷிகளை அனுப்பி ப்ரேமஸந்தேசம் விட்டும் அவன் வந்தருளினானில்லை. ஆகையால் இனி அவன் பாலென்? நாம் பட்டு முடிவோமென்ற அபிஸந்தியுடன் அவனையும் முகங்கொடாது வந்தால் நலியவேண்டுமென்று பிடிவாதங் கொண்டு அத்தேவாதிதேவன் வர, அவனைச்சீறி நிற்பதாக வெகு இனிமையான 'மின்னிடை மடவார்' என்ற பதிகம் பாடியருளினார். இப்பொழுது நம் சடகோபனது அம்ருதமயமான லோகோத்தாரகமான இனிய பாசுரங்களைப் பாருங்கள். எப்படிப்படுகின்றன மனதில்.

1 மின்னிடை மடவார்கள் நின்னருள் சூடுவார் முன்பு நானது
அஞ்சுவன், மன்னுடை யிலங்கையரண் காய்ந்த மாயவனே!
உன்னுடைய சுண்டாயம் நானறிவன் இனியது கொண்டு
செய்வதென், என்னுடைய பந்துங்கழலுந்தந்துபோகுநம்பீ!

2 போகுநம்பீ யுன் தாமரைக்கண்ணிணையும் செவ்வாய் முறுவலும்
ஆகுலங்கள் செய்ய அழிதற்கே நோற்றோமேயாம்'
தோகைமாமயிலாள் நின்னருள் சூடுவார் செவியோசை வைத்தெழ
ஆகள் போகவிட்டுக்குழலூது போயிருந்தே.

(திருவாய்மொழி 6ம் பத்து இரண்டாந்திருவாய்மொழி)

ஊடற்காலத்தில் தன் நாயகனுக்கு ஆசைப்பெண்மணிகளான பாக்யவதிகளைச் சீறி வையாது அவரை 'மின்னிடை மடவார்' 'தோகை மாமயிலார்' மழறு தேன்மொழியாரெ' ன்று பல்விதமாய் வாயாரப் புகழ்ந்து அவர்களுடைய விக்ரஹம் 'சரீரம்' தனக்கு அபாச்ரயமாகப் பேசிக்களிக்கும் விலக்ஷண ஔதார்யத்தை யாரே ஓலயிட வல்லார்.

ஸ்த்ரீகள் பகுதி.

மாலைக்கழகம்.

(ஸ்ரீமதி 'ஆண்டாள்' எழுதுவது.)

சற்று நெருக்கித்தொடு- அவ்வளவு இடை வெளிகொடுத்துக் கட்டவேண்டாம். ப்ரேமா அந்த செங்கழுநீர் வரிசைக்குப்பிறகு வெள்ளையானும் மஞ்சளானும் சேரு' என்றாள் கமலா. கமலா வக்கீல் வரதாசாரியரின் ஸம்ஸாரம். நல்ல குபேர ஸம்பத்து. பகவத் பக்தியும், பாகவத பக்தியும் உருவானவள். ஊரிலுள்ள சிறியோர் பெரியோர் மாதர்கள் ஸாயங்காலம் கமலாவின் க்ருஹத்தில் நந்தவனத்திலிருந்து வந்துகுவிந்திருக்கும் மல்லிகை முல்லை ஜாதிசெங்கழுநீர் பட்டு ரோஜா முதலிய பல மலர்களைத் தொடுத்துக் கோவிலுக்கு அனுப்புவது வழக்கம். மாலை தொடுக்குங்காலத்தில் இம்மாதர் கழகம் இனிய விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிப்பொழுது போக்குவது வழக்கம்.

'நேத்திக்கி நீங்க அனுப்பிச்ச ஜாதிப்பூ எத்தனை அழகாயிருந்தது அம்மாமி! இப்பவும் நான் தொடுக்கறமே. பெருமாள் திருமேனி மேலே சேந்துட்டா தனிவாஸனை போலிருக்கு' என்றாள் கோமளம். கோமளம், பரம்பரையாய் ஊரில் தனிகரும் கல்விக்களஞ்சியமுமான ராகவாசாரியர் பத்னி. ஊரில் யாவருமே ஒருவருக்கொருவர் உறவினரே.

'ஆமாம். ஆமாம். நம்ம திருவேங்கடமுடையான் திருமேனியிலே சேந்துட்டா திருவாபரணவாஸனை திருப்பரிவட்டவாஸனை எல்லாம் மாலையிலே சேர்ந்துக்கும்னு எங்கப்பா சொல்ரா' என்றாள் பங்கஜம். பங்கஜம் மாதவய்யங்காரின் ஏகபுத்ரி. ஆங்கிலம் தமிழ் ஸம்ஸ்க்ருதம் எல்லாம் வாசித்தவள். உள்ளூரிலேயே உன்னதமான ஓர் குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டவள். 'அதென்ன திருமேனிக்கே வாஸனையா?' என்றாள் சிவரம். சிவரம் நாற்பத்தைந்து வயதுள்ளவள். சற்றுப்பருத்த சரீரம், சிற்சில நரைமயிர்கலந்த நீண்ட முடியும் விசாலமுகமும் நெற்றியில் பளீரென்ற பிறைவடிவத் திருமண் காப்பும், ஸ்ரீசூர்ணரேகையும், புன்னகையும் அவளைப் பார்த்தால் யார்க்கும் பக்தியும் அன்புமே மேலிடும். வெள்ளை வெளேரென்ற பாரிஜாத மலர்களை நெருக்கிச்சேர்த்த வண்ணம் 'இதென்ன ஆச்சரியம்! வாஸனை, ஒளி, தாபத்தைப் போக்குந்தன்மை இன்னும் அனேக ஆச்சர்யமான குணங்கள் அந்த திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்திற்கு உண்டு' என்று எங்க பெரியப்பா ஸாதிப்பதுண்டு என்றாள் மதுரவல்லி.

ஆமாம் என்னவோ பேசறக!' நேத்து நம்ப கனகவல்லியாத்துக்கு அவ அக்கா பொண்ணும் ஒண்ணு வந்திருக்கு. தாயார் ஸன்னிதிலேருந்து வந்த ஜாதிப்பூவெ வெச்சுக்கோன்னு குடுத்தாளாம். அது வெச்சுக்காமே கனகாம்பரம் கனகாம்பரம்னு கடந்து அலெஞ்சுதாம். 'ஏஞ்சித்தி ஒரு கனகாம்பரப்பாத்தி ஏற்படுத்தப்படாதோ'ன்னு கனகத்தைக் கேழ்க்கிறதாம். என்ன நாகரிகமோ இது' என்றாள் கோமளவல்லி. வாடாமல்லிகை மலர்களை இணைத்திருந்த் கனகவல்லி புன்சிரிப்புடன் 'என்னவோ பார்க்காத நாகரிகம் பார்த்தாச்சு. சின்னக்குழந்தை தானே. அவளை ஆத்தில் வெச்சுண்டு எல்லாம் சொல்லிக்கொடுக்கலாம்னுதான் பாக்கறேன்.. திவ்யப்ரபந்தம் ஸந்தை சொல்லிக்கறு. இது என்னத்துக்கு என்னத்துக்குன்னு கேக்கறது.. இருந்தாலும் பாட்டு மெட்டுகள் போடலாம்னு ஆசைப்பட்டு கெட்ருப்பண்ணி வர்ராள். கனகாம்பரப் புஷ்பம் அடுத்த தெருவிலே சொல்லி வரவழைத்துத் தாயாருக்குச் சாத்திப்பிறகு அவளுக்கும் கொடுத்தேன். போனவழியே போய்த்தான் திருப்பணும். இதோ வராளே. வாம்மா வஸந்தா உக்காரு, அதோ சொம்பிலே கைகளைச்சுத்திசெய்துகொண்டு 'புஷ்பம் தொடு.' என்றாள். சிவந்தமேனியும் உன்னத ஆக்ருதியும் நவநாகரிகமே உருவெடுத்தாப்போல் உட்கார்ந்தாள் வஸந்தா. 'நீலாம்பரமும் கனகாம்பரமும் மடியில் கொணர்ந்திருக்கேன் அதைத்தனியாக்கொண்டை மாலையாய் சேர்க்கப்போறேன்' வஸந்தா.

'ஆஹா சேரடி என்தாயே. நம் கல்யாணித்தாயாருக்கு ஏது சோபிக்காது வஸந்தா! நம்மபெரியவாள்ளாம் வாஸனையோடு சேர்ந்த மலர்களையே வாஸுதேவனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கணும்னு சொல்ரா. மல்லிகை முல்லை சம்பகம் இந்த மலர்கள் இருக்கும் தோட்டமே வாஸனை. எத்தனை நாளானும் கூட நம்ம தலையிலே கமகமன்னு, ஒரு மணம் பாரு. சந்தனமும் மணமலர்களும் அவனுக்கு எவ்வளவு திருவுள்ளம். இந்த கனகாம்பரத்திற்கு நாம் ஏன் இத்தனை கஷ்டப்படவேண்டும்.

என்னவோ பட்டணத்தில் ஜாதியும் சம்பகமும் ஆப்படாது. காட்டுப்பூப்போன்ற இந்த 'அம்பர'ப்பூக்களைத் தாங்களும் வச்சிண்டு தாமோதரனுக்கும் சேத்துடரா. மல்லிகையும் முல்லையும் வாஸனைவீசிக் காதவழி மணக்கும் நம்ப ஊர்களிலே இதெல்லாம் ஏதுக்கடி தாயே! ஸர்வேச்வரனுக்கு இதுவேணும் அதுவேணும்னு இல்லே. ஆனாலும் நல்ல வாஸனையை நாம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டாமா?' என்றாள் சிவரம். வஸந்தா சிரித்தவண்ணம் தொடுத்துக்கொண்டு 'சித்திக்காக கோணவகிடை விட்டுவிட்டேன். கனகாம்பரத்தையும்......' என்று இழுத்தாள். 'அடி அசடே! உன்னை விட்டுவிடவா சொல்றா. நீ படித்த பொண்ணாச்சே யோசிச்சுப்பார்! இன்னிக்குக் கொஞ்சம் புஷ்பங்கள் தரேன். தலையிலே வெச்சுண்டுபாரு. எத்தனை நாளைக்கு அந்த வாஸனை தொடரும்னு. வேர்வையும் புழுக்கமும் நம்ம சரீரத்திலே அதிகமானால் துர்வாஸனை கிளம்பாமல் இருக்க நம்பெரியோர்கள் செய்த உபாயங்களில் சந்தனம் மலர் இவைகள் சேர்ந்தவை. நாகரிக ஸ்த்ரீகளும் அரைமணிக்கு ஒருதரம் பவுடரைத் தூவித் தூவியடிச்சுக்கறாளே. இந்தப்பவுடரால் வாஸனை எம்பதுக்குத்தானே பவுடரானது உடம்பிலுள்ள எண்ணைப் பசையை நீக்கித் தோலுக்குக்கெடுதல் செய்றதுன்னு சொல்ரா. இன்னும் நீ போட்டுக்கற ஸோப்பும் அதேபோல உடம்பில் எண்ணைஸத்தை அடியோடு எடுத்துத்தோலை உலர்த்திக்கெடுப்பதாக டாக்டர்களே சொல்றா' என்றாள் கனகவல்லி. ஸுகந்தினி புன்சிரிப்புடன் 'ஆமாம் அம்மாமி. நான் பங்களூர்ப் பெண் பாடசாலையிலே பத்துக்ளாஸ் படிச்சவதான்னு பேரு. ஸோப்பு உடம்புக்கு அவ்வளவா நல்லதல்ல. மஞ்சள் தோல் வியாதிகளைக் கொல்லுமென்றும் உடம்புக்கு மினுமினுப்புக் கொடுத்து இலேசான மணமும் உண்டுபண்ணும்னு டாக்டர் ஸர்வோத்தமராவ் சொன்னபிறகு நான் ஸோப்பே உபயோகப்படுத்துவதில்லை என்றாள்.

வஸந்தா சிரித்துக்கொண்டு 'அப்படியானால் மஞ்சளை வாரிப்பூசி.........என்பதற்குள் ஸுகந்தினி 'அப்படிச்சொல்லாதேம்மா குளிக்கச்சே மஞ்சளை முதலில் லேசாக உடலெல்லாம் பூசிச்சற்று நேரங்கழித்து அலம்பிவிட்டு அதன்மேல் நல்ல கடலைமாவும் நல்ல பழையகால வாஸனைப் பொடியும் சேர்த்துக்குளிச்சா அங்கவீடே கமகமன்னு ஆரது. அது தவிர மஞ்சளும் உடம்பிலே பிடிச்சுக்கெட்டியாய் நிக்றதில்லே. மஞ்சள்பூசிய உடலில் வியாதியைப் பரப்பும் க்ருமிகள் அணுகாதுன்னுவேறே சொல்ரா'. என்றாள். தன் கண்களை ஆச்சர்யத்துடன் அகற்றி வஸந்தா 'ஆஹா நான் பத்து நாளைக்கு அப்படிக்குளிச்சுப் பாக்கப்போரேன்' என ஸுகந்தினி 'கோவிலுக்குப் போகச்சே நான் கனகம்மாமியிடம் உனக்கு ஒரு மாஸத்துக்குக்காணக்கூடிய பொடி கொடுக்கறேன். 'ஷவர்க் குளி. ஆத்துலே கஸ்தூரி மஞ்சளுக்கும் குறைவில்லே' என்றாள். இதற்குள் வஸந்தா தான் தொடுத்திருந்த சிறுமாலையைக் கீழேவிட்டுத் தன் தலைமயிரை உருவிப்பின்ன ஆரம்பித்தாள். கனகவல்லி 'வஸந்தம்! மயிரைத் தொட்டு மாலையைத்தொடாதே. கையை அலம்பிக்கொண்டு மறுபடியும் மாலையை எடு. ஏன் இந்தப்பின்னலுக்கு இப்ப என்ன அவசரம். நீ தலைபின்னிண்டு பதினஞ்சு நிமிஷங்கூட ஆகலெயே. அவிழ்ந்து போயிடுத்தா' என்றாள். சற்று தூரத்தில் ஒரு மாலையை மட்டமாய் கத்தரித்து அழகுசெய்து கொண்டிருந்த வஞ்சுளம் 'ஆமாம கெட்டியாய் பின்னிண்டான்னு. தொளதொளன்னு கால்போட்டு நுனியையும் ஸரியாய் முடியாமலோ, இல்லாட்டா அப்படியே கட்டாமலோ விட்டுட்டா ஏன் அவிராது' என்று சொன்னாள். உடனே ஸுகந்தினி சொன்னாள் 'என்னவோ பழைய வழக்கம்னு எல்லாத்தையும் தள்ளிவிடவும். மயிர் கொஞ்சம் இறுக்க கட்டப்பட்டிருந்தா வேர்க்கால்களுக்கு மிகவும் பலமாம். வெள்ளைக்காரப் பெண்கள் இதற்காகவே சிலகாள் முன்பு தங்களுடைய ஸௌந்தர்யபரிஷ்காரசாலைகளில் பத்துப்பதினைந்து நிமிஷம் மயிரை லேசாக இறுக்கிப்பிடித்து இழுத்து உருவிக்கொள்வார்களாம். அதற்காக ரொம்ப இருக்கிக் கழுத்தெல்லாம் நோவும்படி செய்துகொள்ளக்கூடாது. வாரி எண்ணை தடவிக் கட்டப்பட்ட கூந்தலுக்கு வாராது 'வெலவெலன்னு சொக்கப்பட்ட கூந்தலைவிட ஆயுள் அதிகம்தான்' கோவிலில் மணிச்சத்தம் கேட்டது. மாலைகளும் கட்டப்பெற்றன. மாதரும் எழுந்தனர்.

ஸ்ரீ:

சரணாகத ஸம்ரக்ஷணம்.

ஒரு சிறுநாடகம்.

திருப்பூந்துருத்தி V. க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், B. A

(பாட்டு)

ஒன்றே புகலென் றுணர்ந்தவர் காட்டத்திருவருளால்
அன்றே யடைக்கலங்கொண்ட நம்மத்திகிரித் திருமால்
இன்றே யிசையிலிணையடி சேர்ப்பரினிப் பிறவோம்
நன்றே வருவதெல்லாம் நமக்குப் பரமொன்றிலதே.

(திரை விலகுகிறது)

நவரத்னகசிதமாய் ஆயிரம்பொற்றாணுள்ள மண்டபமும் அதன்மத்தியில் பற்பல விதமான ரத்னங்களிழைத்ததாய், அநேகம் விதமான ரத்னங்களின் மணிச்சுடர் நாற்புறமும் வீசுவதாய், அநேகம் விதமான விசித்ர வேலைப்பாடுகளுள்ளதாய், மேற்புறம் மனோஹரமான வெண்கொற்றக்குடையால் மறைக்கப்பட்டதாய், திருவநந்தாழ்வானுடைய திருவுருவமே யிதாமென்று ஸேவித்தவுடனேயே நன்கு விளங்குவதாய், கண்களிக்கவரும் ஸ்வர்ண ஸிம்மாஸனமொன்றும், அந்த ஸிம்மாஸனத்தில் கருத்த நீருண்ட முகில்போலும் வண்ணத்தனாய், கரியவாசிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டு விகஸிதமான புதிய தாமரை மலர் போன்றும், இலகி களிந்து அருள் பெருக்கும் திருக்கண்களையுடையவனாய், மந்தஹாஸஸுந்தரமான திருப்பவளத்தையுடையவனாய், தியிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழ்திகழ் திருச்சக்கரமும் படைபோர் புக்குமுழங்குமப்பாஞ்சஜன்யமும் பொருந்திய திருக்கைகளையுடையவனாய், பொங்கோதஞ்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகுமங்காதுஞ்சோராமே யாள்கின்ற செங்கோலுடைமையை ஸூசிக்கும் பன்னுவிசித்ரமாப்பாப்புடைய நவரத்னகசிதமான திவ்யகிரீடந்தரித்தவனாய், திருவரையில் திருப்பீதகவண்ணவாடையைச் சாற்றினவனாய், ஸர்வாங்கஸுந்தரனாய்க் கோடி கந்தர்ப்பர்களுடைய லாவண்யத்தையுடையனாய், தமக்கு அநுரூபைகளான ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவிகளோடு கூடியவனாய் விளங்கும் ஸ்ரீ [illegible]

திருவோலக்கத்திற் சூழ்மியுள்ள நித்யர்களும் முக்தர்களும் ஆசார்யர்களும் தாளுந்தடக்கையுங் கூப்பி எம்பெருமானைப் பலதடவைகள் தெண்டனிட்டும், தங்களுக்குள்ளே நித்யாபிவாஞ்சிதபரஸ்பர நீசபாவத்தோடும் தங்களுக்காக வகுக்கப்பட்ட ஆஸனங்களில எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள்.

ஸூரிகள் பண்ணுலகிற்படியாத விசையால் எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடியும், அப்ஸரஸ்த்ரீகள் பலவிதமான அபிநயங்களோடு நர்த்தனங்களைச்செய்தும், தும்புருநாரதர்முதலிய நாக்கொண்டு மானுடம்பாடிய மியாததேவரிஷிகள் பகவத்குணங்களையும் வைபவங்களையும் பாடியும் எம்பெருமானை மகிழச்செய்தார்கள்.

ஸ்ரீதேவப்பெருமானுடைய ஞானசக்த்யாதி குணங்கள் புருஷரூபிகளாய் அம்மணிமண்டபத்தின் மத்தியில் எழுந்தருளியிருக்க. எம்பெருமான் குணங்களின் சக்ரவர்த்தினியும் பெரியபிராட்டியின் அம்சமுமான தயாதேவிப்பிராட்டியும் தமக்காக வகுக்கப்பட்ட ச்லாக்யமான ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்கிறார்.

அப்ராக்ருதமான திவ்ய கந்தங்களாலும், கானங்களாலும், ப்ரகாசங்களாலும் பலவர்க்கங்களாலும் சந்தனசீதளமந்தமாருதங்களாலும் அந்த ஸபை சிறப்புடன் விளங்கியது,

திடீரென்று விஷ்வக்ஸேனர் முன்வந்து தமது வேத்ரதண்டத்தால் ஓரடியடித்து, எம்பெருமானுக்கு வித்ஸரிகை சொன்னார்.

210858

எம்பெருமான் —ஸேநேச !
ஸேநேசர்—அடியேன் !
எம்—அந்த சேதனனை அழைத்து வாரும்.
ஸேநே—நியமனப்படியே.

(சிறிது நேரத்தில் ஒரு சேதனன் எம்பெருமானுடைய திருமுன்பே வந்து நிற்கிறான்)

எம்—நீ யார் ?
சேதனன்—ஐயனே ! அடியேன் யாரென்பது தேவரீர் அறியாததோ ? அடியேன் தேவரீருடைய அடிமை

தேவரீருடைய உடைமை ; தேவரீருடைய குமாரனுமாவேன். தேவரீருக்கும் அடியேனுக்குமுள்ள உறவை என்னவென்பேன். ஐயனே !

1 ஆவியையே நீயெனக்கு? ஆக்கையடியேனுனக்கு!
மேவுமொளி நீயெனக்கு! விளக்கமையே நானுனக்கு
காவி மலர் நீயெனக்கு! கானகமாவேனுனக்கு
கூவுமிசை நீயெனக்கு! குயிலினங்கள் யானுனக்கு

2 பொன்மலர்கள் நீயெனக்கு! பூங்கொடிகள் நானுன்
மின்னினங்கள் நீயெனக்கு! மேகமையே நானுன [க்கு
சென்னெலையே நீயெனக்கு! செருப்பழனம் நானுனக்கு
இன்னிசைகள் நீயெனக்கு! யாழினங்கள் நானுனக்கு

3 தந்தையையே நீயெனக்கு! தநயனையே யானுனக்கு
முந்தைமறை நீயெனக்கு! மொழிகளெலாம் யானு ...
கந்தமையே நீயெனக்கு! கடிமலர்கள் நானுனக்கு
எந்தையெந்தனுள் நிறைந்தாய்! எம்பெருமானெம்பெ
[ருமான்

எம்—ஆஹா ! இவ்வாறு தத்வங்களை நன்குணர்ந்திருக்கும் நீயோ குற்றங்களைச் செய்தனை !

(ஞானம் இருந்த திசையை நோக்கி) இந்த சேதனன் செய்துள்ள குற்றங்கள் யாவை ?

ஞானம்—(கையிலுள்ள கணக்கைப்பார்த்துக்கொண்டே) ஐயனே ! இவன் ஒவ்வொன்றும் மிக மிகக்கொடியதான பல குற்றங்களைச்செய்துள்ளான். இவனோர் வெய்யன், பதிதன், பரதாரவிருப்பன், வீணன், சூதினைப் பெருக்கிக் களவினைத் துணிந்து சுரிகுழல் மடந்தையர் திறத்துக்காதலே மிகுத்துக்கண்டவா திரிந்தான். ஐயனே ! தேவரீருடைய ஆக்ஞையை அதிலங்கனம் செய்தான். ஆத்மாபஹாரம் செய்தான். இன்னும் பல குற்றங்களும் செய்துள்ளான்.

எம்பெருமான்—(சேதனனை நோக்கி) நீ இந்தக் குற்றங்களையெல்லாம் செய்ததுண்டா ?

சேதனன்—ப்ரபோ !

சூதனாய்க் கள்வனாகித் தூர்த்தரோடிசைந்திருந்தேன்
மாதரார் கயற்[illegible]

போதொருகாலுங்கொண்டுன் பொன்னடி புனைந்ததில்லை
ஏதிலன் குற்றமெல்லாம் எம்பிரான் பொறுத்தல்வேண்டும்

அறியாமையினால் இவ்வெளியன் செய்துள்ள குற்றங்களையெல்லாம் ப்ரபோ ! மன்னித்தருளவேண்டும்.

சக்தி. பலம். ஐச்வர்யம். வீர்யம். தேஜஸ் } ஐயனே ! இவன் செய்துள்ள இந்தக் கடுமையான பாபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தமே கிடையாது. இவன் ப்ராயச்சித்தம் ஒன்றும் செய்யவுமில்லை. அவனவன் செய்த கர்மத்தின் பலனை அவனவனே அநுபவிக்கவேண்டுமென்று தேவரீராலேயே விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்போது இவன் செய்துள்ள பாபங்களுக்கேற்ற தண்டனையை தேவரீர் விதிக்காவிட்டால், பக்ஷபாதியென்று தேவரீரை உலகம் பழிக்கலாகும்.

எம்பெருமான்—அப்படியானால் இவனை ரக்ஷிக்க வேறு உபாயமே கிடையாதோ ?

சக்தி முதலியவை—ப்ரபோ ! இவன் செய்த கொடிய பாபங்களுக்கு ஏற்ற ப்ராயச்சித்தமும் கிடையாது. இவனை ரக்ஷிக்க வேறு வழியும் கிடையாது.

எம்—இவன் செய்த பாபத்திற்கேற்றபடி என்ன தண்டனைதான் விதிக்கலாம் ?

ஞானம்—ஐயனே ! இவனை,

'தென்னவன்தமர் செப்பமிலாதார்
சேவதக்குவர் போலப் புகுந்து
பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றி
பின்முன்னாக இழுத்திடல் வேண்டும்.

பின்பு,

வம்புலாங் கூந்தல் மனைவியைத் துறந்து
பிறர் பொருள் தாரமென்றிவற்றை
நம்பினானிவனை நமன்றமர் பற்றி
யெற்றிவைத் தெரியெழுகின்ற
செம்பினாலியன்ற பாவையைப் பாவீ
தழுவென மொழிந்தவனுத்திரம்
பம்பியே பெருக வாயியும் அடிக்கப்
பரமனே சிதைத்திடல் வேண்டும்.

சேதனன்—ஆ!

(கீழேவிழுந்து மூர்ச்சையடைகின்றான். திடீரென்று ஒரு ஸ்த்ரீயின் குரல் கணீரென்று கேட்கிறது. எல்லோரும் அந்தக் குரல்கேட்ட பக்கம் திரும்ப அங்கு தயாதேவி நிற்கின்றார்)

தயாதேவி—உங்கள் வாதம் மிகவும் அழகாகத்தானிருக்கிறது. கொஞ்சம் நிறுத்திக்கொண்டு நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

மற்றக் குணங்கள் (தங்களுக்குள்)—எம்பெருமானிடம் இவருக்குள்ள வாத்ஸல்யத்தாலன்றோ இவ்வாறு பேசுகிறார்! சரி இவர் பேசுவதையும்தான் கேட்போமே!

தயா—இந்தச் சேதனன் விஷயத்தில் குற்றப்பத்திரிகை படித்து அதற்கு ஏற்றபடி தண்டனையும் கூறவந்தீர்களே. இவன் செய்த பாபங்களுக்கும் நீங்கள் விதித்த தண்டனைக்கும் உள்ள தாரதரத்தைக் கவனித்தீர்களோ? விதித்த தண்டனை பாபங்களுக்கேற்றது தானென்றே வைத்துக்கொண்டாலும், அதை அநுபவிக்க வருங்காலமெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டாலும் போதுமா?

ஞானம்—(தனக்குள்) இதேது சங்கடமாக இருக்கின்றதே! (ப்ரகாசமாக) தண்டனையை அநுபவிக்க வருங்காலமெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டாலும் போதாதுதான்.

தயா—அப்படியானால் தண்டனை அநுபவித்துக் கழித்ததுபோக மீதியாகவுள்ள பாபத்தை ப்ராயச்சித்தமேதாவது செய்து கழிக்கச் செய்வதாக உங்கள் உத்தேசமோ?

ஞானம்—அப்படியில்லை, இவன் குற்றங்களைக் கழிக்கத் தகுந்த ப்ராயச்சித்தமே கிடையாது.

தயா—குற்றங்களுக்கேற்றபடி தண்டனை விதிப்பதென்றால், அந்தத் தண்டனையை அநுபவிப்பதற்கு வேண்டிய காலமும் சக்தியும் அவனுக்கு வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய காலம் இல்லையென்று நீங்களே சொல்கிறீர்கள். அதற்கு வேண்டிய சக்தியும் அவனுக்கில்லை. இனி வருங்காலமெல்லாம் உங்கள் தண்ட-

னையை அவன் அநுபவிப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அநுபவித்தது போக மீதியுள்ள பாபத்தை என்ன செய்வது?

ஞானம்—என்னசெய்வது! மன்னித்துவிடவேண்டியதுதான்.

தயா—வந்தீர்களா வழிக்கு. தண்டனையிலொருபாகத்தை யநுபவித்த பிறகு மீதியுள்ளதை மன்னித்துத்தானே தீரவேண்டும். அதைவிட தண்டனைமுழுவதையுமே மன்னித்துவிடுவது நல்லதல்லவா?

ஞானம்—அதெவ்வாறு மன்னிப்பது? அதற்கு இவன் ஏதாவது ப்ராயச்சித்தங்களாவது செய்திருக்கவேண்டாமா? இவனை மன்னித்தாலிவனைப்போன்ற குற்றவாளிகள் எல்லாரையுமே மன்னிக்க நேரிடாதோ?

தயா—இவன் ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளவில்லையோ! எம்பெருமான் திருவடிகளில் சரணாகதியல்லவோ செய்துள்ளான்? தாயையுந் தகப்பனையுங்கொன்ற மஹாபாபியைக்கூட வல்லவோ சரணாகதி ரக்ஷிக்கக்கூடியது. சரணாகதியால் கழிக்கமுடியாத பாபம் ஒன்று உலகத்தில் உள்ளதோ? க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் 'எல்லா தர்மங்களையும் விட்டு என்னையொருவனைச் சரணமடை. நான் உன்னை ரக்ஷிக்கிறேன். நீ வருந்தாதே' என்றுகூறிய உறுதிமொழி தேர்த்தட்டோடு போய்விட்டதோ? இராமாவதாரத்திலவர் கூறிய சரம ச்லோகத்தையநுஸந்தித்து,

'ஒருக்காலே சரணாக வடைகின்றார்க்கும்
உனக்கடிமையாகின்றே னென்கின்றார்க்கும்
அருக்காதே யனைவர்க்கு மனைவராலும்
அஞ்சேலென்றருள் கொடுப்பனிது தானேயும்
இருக்காறு மெழில் முனிவர் நினைவினாலும்
இவையறிவார் செவலுடனெண்ணினைவினாலும்
செருக்கறு நீள் விரதமெனக்கொன்றென்று
தெளியுமைத்தாக்கிளையுமார்க்கு [illegible]

என்றிருப்பார் பாடு இவ்வாறு தானே? ஆகையா லிந்த சேதனனுடைய ஸர்வாபராதங்களையும் க்ஷமித்து, இவனுக்கு ஸத்கதி கொடுத்தருளவேண்டும்.

ஆசார்யர்கள்—(தங்களுக்குள்) ஆஹா! என்ன ஆச்சர்யம்! ஒரு ஸ்த்ரீ தன்னுடைய ஸாமர்த்யத்தால் இத்தனை பேருடையவாய்களையும் திறக்கவொட்டாமல் செய்துவிட்டாளே. ஹே தயாதேவி! உமது பொன்னடி வாழ்க. (ப்ரகாசமாக) ப்ரபோ இந்த சேதனன் தேவரீரையே யடைக்கலமாக அடைந்தவன் தேவரீருடைய ரக்ஷ்ய வஸ்து. தேவரீருடைய திருவடியைத் தவிர்த்துக் கதியொன்றுங்கண்டிலன் அங்க பஞ்சகத்துடன் கூடிய சரணாகதியை க்ரமமாகச் செய்துள்ளான். தேவரீரிடம் ஆத்யந்திகமான பாரதந்த்ரியத்தை வரித்திருந்த சேதனனை தேவரீர் ரக்ஷித்தருள வேண்டும்.

பெரிய பிராட்டியார்—ஹே நாத! தயாதேவி கூறிய அனைத்து மொழிகளையும் ஆசார்யர்கள் செய்யும் புருஷகாரத்தையும் திருச்செவி சாத்திய பின்னருமிவ்வாறு உபேக்ஷித்திருக்கலாமோ? இவனை அபராதம் பண்ணியவன் என்று திருவுள்ளத்தில் கருதினால் உலகில் அபராதம் பண்ணாதவர் யார்தானிருக்கிறார்கள். ஒருவருமேயில்லையென்பதை தேவரீர் அறியீரோ? இந்த சேதனனும் தேவரீருக்கு அயலாரோ? தேவரீருடைய புத்ரனன்றோ இவன்? இவன் சிறிதும் எளிமையைச் சற்றே கடாக்ஷித்து, அவன்மீது கருணை கூர்ந்து அவனை ரக்ஷித்தருள வேண்டும்.

பூமிப்பிராட்டியார்—நாத! இந்த எளிய சேதனனைக் காப்பாற்றியருளும். முன்னெல்லாம் சரணாகதப் பயிர் நன்றாக விளைந்ததென்று மகிழ்ந்த தேவரீர் சமயம் வந்தவிடத்தே உபேக்ஷித்திருக்கலாமோ? இப்பொழுதிவனைக் காப்பாற்றியருளவேண்டும்.

இந்த பொருளிலுமழகாகவமைந்துளது 'கங்காபுத்புதநிர்மலம்' கங்கைநீர் ஸ்வச்சம், அதில் குமிழி வெண்மை. நிர்மலம். கங்கையில் ஐராவதமடிக்கடி முழுகி விளையாடும். அப்பொழுது தலையிலொட்டிக் கொண்டதோ என்று காண்கிறது.

[illegible]
[illegible]

அஜஸ்ரத்ப்ருங்ககீதேந கர்ஜாடம்பரசோபிநா ।
ஸ்வகாந்த்யா கர்ணதாளேந க்லுப்தஸங்கீத
[கேலநம் ॥

(ப-ரை) அஜஸ்ரத்ப்ருங்ககீதேந- ஓயாமல் வண்டுகளின் ஓங்காரகானத்தாலும், கர்ஜாடம்பரசோபிநா- கர்ஜநசப்தம் என்கிற வாத்யசப்தசோபையோடு கூடிய, கர்ணதாலேந- காதுகளினாட்டத்தாலேற்படும் தாள சப்தத்தாலும், ஸ்வகாந்த்யா, தன் காந்தியென்னும் பெண்ணாலும், க்லுப்தஸங்கீத கேலனம்- ஸங்கீதலீலைசெய்வது போலிருப்பதை,

(தா-ம்) அப்ஸரஸ்ஸுக்களோடு ஒற்றுமைகள் கூறப்படுகின்றன. அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் நர்த்தனம் செய்வர். வாத்யம், ந்ருத்தம், தாளம் மூன்றும் சேருவது ஸங்கீதமென்கிறார் சார்ங்கதேவர். 'ந்ருத்தம்' என்பது ஓர் பெண்ணின் நர்த்தனம். அப்ஸரஸ்ஸு ஓரே காந்திப்ரவாஹம் போலிருப்பாள். ஐராவதத்தின் வெண்மைகாந்தியும் பூஷணங்களின் காந்தியும் ஓர் ஜ்யோதிர்மயவடிவுபோலிருக்கிறது. 'உத்க்ஷிப்யை நாம் ஜ்யோதிரேகம் திரோபூத்' (ஒரு ஜ்யோதிஸ் வந்து சகுந்தலையை மேலே தூக்கிப்போய் மறைந்து விட்டது) என்று சாகுந்தளம். ஐராவதத்தின் காந்தி வெள்ளம் பளீர் பளீரென்று மின்னுகிறது. ஐராவதம் வேகமாய் ஸஞ்சரித்து வருகையில் அக்காந்தி நர்த்தனம் செய்வதுபோலிருக்கிறது. காந்தி நர்த்தனம் செய்யும் ஓர் பெண், ஆனையின் மதஜலத்தி

லாசையால் தொடரும் வண்டுகள் நட்டுவர் போல் பாடுகின்றன. நடுவே நடுவே ஐராவதத்தின் கர்ஜனங்களும் வாத்யம் போல் சேருகிறன. கர்ணதாளந்தான் தாளம். ஆனை காதுகளை அடிக்கடி சப்திக்கும்படி ஆட்டுவது கர்ணதாளம்.

[illegible] ।
[illegible] ॥

நர்த்தயந்தமமர்த்யாநாம் நேத்ரகௌதுகஸம்ருதிகாம் ।
நாஸாந்த்ரிதச நாரீணாமூரு நிர்மாணமாத்ருகாம் ॥ 10 ॥

(ப-ரை) அமர்த்யாநாம்- தேவர்களுக்கும், நேத்ரகௌதுகஸம்ருதிகாம்- கண்களுக்குக்காணாவாசையைப் பெருக்கிக் கொண்டேயிருப்பதும், த்ரிதசநாரீணாம்- ஸ்வர்க்கஸ்த்ரீகளின், ஊருநிர்மாணமாத்ருகாம்- துடைகள் நிர்மாணஞ் செய்ய ஓர் உதவி செய்யும் நாஸாம்- துதிக்கையை, நர்த்தயந்தம்- ஆட்டிக் கொண்டிருப்பதுமான,

(தா-ம்) ஆனையின் காந்தி கானதாளங்களோடு நர்த்தனம் செய்வது போல் ஆட்டிக்கொண்டு வருவதைக் கூறுகிறார். துதிக்கையை எத்தனை தரம் பார்த்தாலும் தேவர்கள் த்ருப்தியடையாமல், திரும்பவும் திரும்பவும் பார்க்கவேண்டுமென்ற கௌதுகம் (ஆசை) எப்பொழுதும் உண்டாகிறது. 'கௌதுகம்' என்பது ஆவல். 'நேத்ரகௌதுகஸம்ருதிகாம்- தேவர்களுக்கும் எப்பொழுதும் பார்க்க ஆவலைத் தந்து கொண்டேயிருக்கிறது என்று ஸ்ரீ தீக்ஷிதர். தேவர்கள் நித்யம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவராயினும், எவர்களுக்தும் மறுபடியும் மறுபடியும் பார்க்க ஆவலைத் தருகிறது. அதற்கென்ன காரணம். இதைப் பார்த்துத் தான் அப்ஸரஸ்ஸுக்களின் துடையை ஸ்ருஷ்டிப்பது. அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் நர்த்தனம் செய்யும்போது துடைகள் சலிக்கும் வ்யாபாரமதிகம். ஆனையின் முழு உடம்பும் நர்த்தனம் செய்வது கடினம்.

அப்ஸரஸ்ஸுக்களின் துடைகளே சுகமாக துதிக்கை அசையும்போது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் துடை நர்த்தனம் செய்யும் ரஸமேற்படுகிறது. இது தேவர்களுக்கு ஆராவமுது அமுதத்திலுமினியவமுது. எத்தனைதரம் பார்த்தாலுமலுப்பதில்லை.

[illegible] ।
[illegible] ॥ ௧௧ ॥

(ப-ரை) மங்களத்வமிச்சத்பி: இவ- தாம் மங்களத்தன்மையை பெறவேண்டுமென்ற ஆசையினால் போல, ஹேமசங்காதி மண்டனை:- பொன் சங்கம் முதலிய அலங்காரங்களாலும், ரத்னபூர்ணை:- ரத்னங்கள் (முத்துக்கள்) நிரம்பிய, மஹீயஸா கும்பேந- பெரிய மஸ்தகத்தினாலும், ஆச்ரிதம்-ஆச்ரயிக்கப்பட்டதுமான,

(தா-ம்) '[illegible]' சுபமான நிமித்தங்களெல்லாம் ஸீதையையடைந்து மங்களத்தன்மையைப் பெறுவோமென்று ஆசைப்பட்டு ஸீதையிடம் நெருங்கி அவளை ஆச்ரயித்தன. சுபமான பொன், சங்கம் ரத்னபூர்ணகும்பம் இவையெல்லாம் மங்களத்தன்மைபெறுவதற்காக சிறந்த மங்களமான ஐராவதத்தையாச்ரயிப்பதுபோலிருக்கிறதென்கிறார். லக்ஷ்மீதேவியான ஸீதையைப்போல் இந்த ஆனையும் அவளோடு கூடப் பாற்கடலில் உதித்தது. பொன்னுபரணங்கள் சங்கம் காதிலெழுதப்பட்டிருக்குமலங்காரம். ஆனையின் ரத்னங்கள் முத்துக்கள் நிறைந்த தலை பூர்ணகும்பம்போலிருக்கிறது ॥ ௧௧ ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥ ௧௨ ॥

விபூதிசரதம்போதை: கீர்த்திவல்லீகுளுச்சகை: ।
காந்திஸாகரகல்லோலை: ஸபக்ஷமிவ சாமரை: ॥ 12

(ப-ரை) விபூதிசரதம்போதை:- ஆனை அலங்காரமான சரத்காலமேகங்கள்போலும், கீர்த்திவல்லீகுளுச்சகை:- கீர்த்

திக்கொடிகளின் பூங்கொத்துக்கள் போலும், காந்திஸாகர கல்லோலை:- காந்திஸமுத்திரத்தினலைகள் போலுமுள்ள சாமரை:- சாமரங்களால், ஸபக்ஷமிவ சிறகுகளுடையது போலிருப்பதுமான,

(தா-ம்) மலைபோன்ற ஆனை, ஆகாயத்திலிருந்து வருகிறது. பக்ஷங்களோடு பறந்து வருகிறதா? பைக்ஷம் தானென்கிறார். எப்படி? இருபுறமும் சாமரங்கள் வீசுகின்றன. சாமரங்கள் சிறகுகள்போலுள்ளன. காந்திஸமுத்ரத்தினலைகளலைப்பது போலிருக்கிறது. முன் ஸர்கத்தில் நாரதெனும்வெண்மைதேஜோவெள்ளம். ஆகாயத்திலிருந்து இறங்குவதை வர்ணித்தார். ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் நாரதனை 'ச்வேதாத்வைதம் தேஜ:' என்று வர்ணிக்கப்பட்டது. இதே ஸர்க்கத்தில் கருடனை வர்ணிக்கப்போகிறார். அவருக்குப் பக்ஷங்களுண்டு. இந்த வாஹநமான ஆனையும் ஸபக்ஷமென்று ரஸம். அவர் 'கநககிரி'போன்றவர் கூட ॥

𑌸𑌹𑌜𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌯𑌾 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌂 𑌮𑌦𑌸𑌂𑌪𑌦𑌾 ।
𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌸𑍁𑌧𑌾𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾

ஸஹஜம் ப்ரபயா சந்த்ரம் வாருணீம் மதஸம்பதா ஸம்ஶ்ரயந்தம் ஸ்வமூர்த்யா ச ஸுதாம் சுத்தாநுபாவ்யயா ॥ 13 ॥

(ப-ரை) ப்ரபயா- ஒளியினால், ஸஹஜம்- கூடப்பிறந்த சந்த்ரம் சந்த்ரனையும் மதஸம்பதா- மதப்பெருக்கால், வாருணீம்-(கூடப்பிறந்த)மத்யத்தையும், சுத்தாநுபாவ்யயா-சுத்தர்களனுபவிக்கத் தக்க, ஸ்வமூர்த்யா-தன் சரீரத்தால், ஸுதாம்- அமிர்தத்தையும், ஸம்ஶ்ரயந்தம்- நினைவூட்டுவதுமான,

(தா-ம்)ஐராவதத்துடன் பாற்கடலில் கூடப்பிறந்தவை சந்த்ரன், வாருணீ (மத்யம்), அமிர்தம் இம்மூன்றும் கூடப்பிறந்த அடையாளம் ஐராவதத்திற்குள்ளதைக் கூறுகிறார் சந்த்ரன் போன்றவொளி, மதஜலப்பெருக்கால் மத்யத்தின்

சென்னை 600 008

एकां गोपिकां प्रबोधयति—புள்ளின் வாய் கீண்டானை इति ।

१३ विष्णुं घोरबकास्यदारकममुं रक्षश्शिरश्छेदनं
गायन्त्यः प्रतिपेदिरे व्रतभुवं सर्वाश्च गोपाङ्गनाः ।
शुक्रः प्रादुरभून् बृहस्पतिरगादस्तं द्विजाश्चोत्थिताः
बाले त्वीदृशकाल एव शयिता स्नानं ह्यकृत्वा शुभे ॥

प्रभातलक्षणं वर्णयन्ती काचिद्गोपिकामुद्बोधयति—உங்கள் புழக்கடை इति ।

१४ गेहारामगवापिकाजलगतं रक्तोत्पलं पुष्पितं
भ्रान्ते संकुचिताऽभवत्कुमुदिनी ध्मापन्ति शङ्खं जनाः ।
श्वः प्रातः प्रथमोत्थिता 'ननु सखीरुद्बोधयिष्येऽहमि-
त्युक्तिः किं तव नैव लज्जयति तत्प्रोत्थाय कृष्णं भज ॥

अपरां गोपिकामुत्थापयति—எல்லே ! இளங்கிளியே ! इति ।

१५ अद्यापि स्वपिषीह बालशुकिलखद्य प्रबुद्धाऽस्म्यहं
जानेऽहं तव वाक्यकौशलमहं यूयं तथा दृक्ष्यथ ।
किं सर्वाः समुपागमन् ? ननु तथा संख्याय जानीहि तत्
त्वं तं मायिनमुग्रशत्रुशमनं कृष्णं सखार्थं स्मर ॥

एतावता सर्वाः गोपिकाः उद्बोध्य संप्रति नन्दगोपस्य गृहद्वार-
मागतवत्यः प्रथमं दौवारिकं याचन्ते—நாயகனாய் நின்ற इति ।

१६ श्रीमद्गोपजनेशितुर्गृहपरित्रातस्तथोच्चध्वज-
प्रालम्बोज्ज्वलतोरणप्रगुणितद्वारस्थ दौवारिक ।
कृष्णः प्रागवदद्व्रतोपकरणं दास्यामि युष्मभ्यमि-
त्यासाः सेवितुमेव तं मणिमयं तस्मात्कवाटं नुद ॥

नन्दादीनुद्बोधयति—அம்பரமே தண்ணீரே इति ।

१७ स्वामिन् दानपरायण प्रभुवर प्रोत्तिष्ठ नन्दप्रभो
स्वामिन्नुत्तमवंशजे शुभगुणे निद्रां यशोदे त्यज ।
व्याप्य व्योम पदत्रयेण तु जगन्मातः प्रबुध्यस्व हे
विष्णो त्वं बलभद्र कृष्णसहितश्चोत्तिष्ठ कृष्णप्रिय ॥

पुरुषकारभूतां नीलामुद्बोधयति—உந்து மதகளிற்றன் इति ।

१८ नीले वासितचारुकेशनिचये हे नन्दगोपस्नुषे
कूजन्त्यत्र तु कुक्कुटाः अपि कुहूकण्ठा लतामण्टपे ।

अस्मत्कीर्तितकृष्णनामविभवं भक्त्या स्वयं शृण्वती
भूपालाश्रितमञ्जुपाणिकमलेनोद्घाटयस्वार्गलम् ॥

नीलादेवीं पुरस्कृत्य कृष्णपरमात्मानमुत्थापयन्ति—குத்து விளக்கெரிய इति ।

१९ पर्यङ्के बहुदीपराजिलसिते कान्ताकुचाग्रस्थली-
विन्यस्तात्मभुजान्तराल भगवन् वाचं न दत्से हि नः
देवि त्वं न किलेच्छसि स्वशयनात्कान्तं कदाऽप्युत्थितं
त्वं चेन्न क्षणविप्रयोगसहना तत्त्वं न तन्नोदया ॥

श्रियःपतिं कृष्णपरमात्मानं गोपिकाः प्रबोधयन्ति—முப்பத்து மூவர் इति ।

२० त्रिंशत्कोटिदिवौकसामपि पुरो गत्वा तदार्तिच्छिदा
कारिन्नाश्रितवत्सलारिशमनोत्तिष्ठ स्वयं निर्मल ।
नीले विद्रुमरक्तवर्णवदने कुम्भस्तनि त्वं हि नः
कृष्णं चान्यदपेक्षितं च करणं दत्वा व्रतं कारय ॥

कृष्णपरमात्मानं गोपिकाः प्रबोधयन्ति—ஏற்ற கலங்கள் इति ।

२१ आपूर्य प्रसृतान् घटान्बहुपयोधारा बहिर्मुञ्चतः
स्वामी धेनुगणस्य योऽतिमहतो गोपस्य तस्यात्मज ।
दीना त्यक्तपराक्रमारिसदृशास्त्वत्पादपद्मान्तिकं
प्राप्ताः स्मः श्रितपालनोद्यत जगद्दीप प्रबुध्यस्व भोः ॥

एतावता भगवन्तमुत्थाप्य संप्रति तत्कटाक्षान्प्रार्थयते—அங்கண் மா ஞாலத் इति ।

२२ नष्टाहङ्कृतिशत्रुसंघवदिवागत्य स्थितानामुपर्य-
स्माकं न पतेयुरस्य रुचयः किं ते कटाक्षाः शनैः ।
अक्षिभ्यामुदितार्कचन्द्रसदृशत्विड्भ्यां मनाक्चेद्भवा-
नस्मान् पश्यति नष्टपापनिचयाः स्याम प्रहृष्टा वयम् ॥

गोपाङ्गनाः कृष्णपरमात्मने स्वागमनं निवेदयन्ति—மாரி மலை முழைஞ்சில் इति ।

२३ [illegible]कन्दरशयः सिंहः प्रबुद्धो यथा
दृष्ट्वाग्रे परिधूय केसरचयं चाजेद्गभीरां गतिम् ।
आगत्यैवमधिष्ठितः [illegible]हितं सिंहासनं यत्कृते
प्राप्ताः कार्यमिदं विचिन्त्य करुणामस्मासु सन्दर्शय ।

21085